

[Knud Jespersen.]

forbruget. Vi er derimod tilhængere af, at skat betales af al fortjeneste, ikke af den måde, hvorpå fortjenesten anvendes.

Om man havde gennemført kommunisternes forslag — men det vendte finansministeren sig imod — så ville de 17 mia kr. i dag være underkastet beskatning, og den skattefri bundgrænse kunne for statsskatternes vedkommende hæves til 30.000 kr. pr. indtægt. Det er sådan en byrdefordeling, vi tilstræber med en virkelig social og progressiv linje i en demokratisk skattereform.

Som sagt, kilden skal søges helt andre steder, nemlig i den købekraft, der ikke modsvares af reel produktionsindsats, eller positivt sagt, fra de arbejdsfrie formueforøgelse, der opstår i kraft af kapitalgevinsterne først og fremmest på jord og andre faste ejendomsværdier.

Vi har tidligere anslået, at der i kraft af disse kapitalgevinster er sket en reel formueforøgelse for ejerne af disse faste værdier på 40-50 mia kr. fra 1965 til 1973. Dette skøn var med vilje i underkanten. Det rigtige tal ligger uden tvivl højere, antagelig nærmere 60 mia kr., når man regner ud fra de senest fremkomne tal for ejendomsprisudviklingen.

Da alle hidtil foretagne opgørelser af gældsudviklingen viser, at gælden i fast ejendom ligger konstant mellem 40 og 45 pct. af ejendomsværdierne, opgjort på handelsværdibasis, endda med svagt stigende tendens, kan man med sikkerhed gå ud fra, at de 60 mia kr., som de reelle kapitalgevinster er steget med i årene 1965-73, er belånt med i hvert fald 25 mia kr., som er brugt til at forøge den reelle efterspørgsel med. Det svarer til omkring 3 mia kr. om året, altså ikke ret langt fra det, som vort betalingsbalanceunderskud har udgjort i gennemsnit om året i den betragtede periode.

Men hvad får vi nu fra regeringen? Oven på disse afgifter, der betegnes som midlertidige — sådan er mange forhøjelser blevet permanente — skal der foretages en omlægning af skattepolitikken. Ganske snedigt kædes de to ting sammen, så befolkningen skal få den opfattelse, at kræves der ikke nye skatter op, kan trækprocenten ikke nedsættes. Midt i afgiftsbyggen lokkes det skatteklippede folk med løfter om, at efter at det nu har gjort så ondt, vil det blive bedre

den 1. januar 1975. Det er ikke første gang, noget sådant prøves, det er faktisk sket hver gang, der er blevet foretaget sociale eller uddannelsesmæssige forringelser. Men indtil nu har befolkningen kun fået det sure, det gode havde en ubehagelig tilbøjelighed til aldrig at blive til noget.

De lokkende skattelettelse er gjort helt afhængige af de nye afgifter og af de offentlige besparelser, og disse offentlige besparelser kan ventes at omfatte sociale ydelser, boligsikring, adgangs begrænsning, dårligere uddannelsesstøtte, højere priser på fritidsinstitutioner osv. Alle bør erindre sig, at regeringens samlede oplæg, inklusive de bebudede skattelettelse, ikke har til formål at øge købekraften. Man skal ikke have flere penge til rådighed til forbrug, men derimod mindre. Det passer uskønt ind i regeringens holdning til den økonomiske politik. Befolkningen skal arbejde mere, bruge mindre og spare op. Lønindkomsterne dækkes mere end fuldt ud, nærmere præciseret, hvis regeringen ikke har regnet på det, med omkring 200 pct. af den samlede forældlingsværdi, der skabes i produktionsvirksomhederne, og som realiseres ved virksomhedernes salg.

Først den dag, da virksomhederne ikke længere skal sælge deres produkter med en marginalfortjeneste og derfor giver sig til at nedskære produktionen og afskedige arbejdskraft, kan man rejse det spørgsmål, om vi har nået en grænse, hvor arbejds lønningernes højde begynder at true ligevægten i økonomien. Men den grænse er vi, når hele samfundet tages under ét, meget langt fra at have nået. Det er med andre ord ikke lønindkomsterne, der er kilden til vores store forbrug. Nu skal almindelige forbrugere holde for, de, der for hver krone, de har til rådighed til sig selv, først må præstere arbejde til en værdi af 2 kr. til en arbejdsgiver, hvorefter det offentlige endda lægger beslag på 35-40 øre af den krone, der er til rådighed.

Regeringen har handlet ud fra, at noget måtte der gøres. Derfor kommer disse planer om nye skatteobjekter, endog med den spottende tilføjelse, at så falder trækprocenten og betalingsbalancens underskud. Det havde været mere rimeligt at foretage en importregulering og standse den ukontrollerede udenrigshandel. Man kunne også, da regeringen alligevel skal til at forhandle med